

Arrest

nr. 49 655 van 15 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel van 22 juli 2010 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. STORME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 mei 2007 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 3 november 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 23 januari 2009 bij arrest nr. 21 911 wordt de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster geweigerd.

Op 7 april 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 juli 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“ Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.04.2009 bij onze diensten werd ingediend door :

*Y., Z. K. (R.R.: ...)
nationaliteit: Irak
geboren te Z. op 12.10.1988
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid). Tijdens de asielprocedure kon betrokkene evenmin identiteitsdocumenten voorleggen. Bovendien stelt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de beslissing d.d. 03.11.2008: “Tot slot moet opgemerkt worden dat u geen enkel begin van bewijs van uw beweerde nationaliteit, herkomst, identiteit of vluchtmotieven kan aanbrengen. U zou nooit over een identiteitskaart hebben beschikt en uw geboorteakte zou in Istanbul door de reisagent zijn afgenomen. ... Aldus, rekeninghoudend met bovenstaande informatie waarover het CGVS beschikt alsook gelet op uw opvallend gebrek aan kennis betreffende uw beweerde regio van herkomst, kan aan uw beweerde Iraakse nationaliteit en voorgehouden afkomst uit Mala Arab in Noord-Irak geen enkel meer worden gehecht.” De beslissing van het CGVS werd in beroep door de RVV bevestigd bij arrest d.d. 23.01.2009. Aangezien de identiteit van betrokkene niet afdoend aangetoond wordt, kan de aanvraag niet ontvankelijk verklaard worden.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Op 22 juli 2010 wordt verzoekster ter kennis gebracht van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Op 11 augustus 2010 dient verzoekster een medisch attest in van 23 juli 2010 met de vraag de termijn om het grondgebied te verlaten te verlengen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de algemene zorgvuldigheidsverplichting, zodat verweerder zijn macht heeft overschreden.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Verzoekster meent volgend middel te kunnen aanvoeren: verweester heeft in haar bestreden beslissing art. 3 E.V.R.M. en de algemene zorgvuldigheidsverplichting geschonden, zodat zij haar macht heeft overschreden.

In de bestreden beslissing werd de aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk verklaard, bij gebreke aan enig identiteitsbewijs. De ingeroepen medische aandoening en het gebrek aan adequate medische verzorging in het herkomstland, werd op haar gegrondheid niet beoordeeld. Aangezien verweester de gegrondheid niet heeft beoordeeld, is verweester ook niet nagegaan of haar beslissing tot niet toekenning van de medische regularisatie, gevolgd door het bevel om bevel om het grondgebied te verlaten, al dan niet ertoe zal leiden dat verzoekster in haar herkomstland dient te overleven in omstandigheden die een inbreuk vormen op art. 3 E.V.R.M.

Art. 3 E.V.R.M. dient immers ruim geïnterpreteerd te worden. In de zaak Tanko tegen Finland (Commissie Mensenrechten, 19 mei 1994) werd nadrukkelijk gesteld:

"A lack of proper care in a case where someone is suffering from a serious illness could in certain circumstances amount to treatment contrary to Article 3. "

"Een gebrek aan Specifieke zorg kan, wanneer iemand leidt aan een ernstige ziekte, is bepaalde omstandigheden, aanleiding geven tot een behandeling in strijd met art. 3. " (vrije vertaling).

In het principiële arrest D. tegen het V.K. stelde het E.H.R.M. duidelijk dat het toepassingsgebied van art. 3 E.V.R.M. verder gaat dat de situatie waarin de betrokkene het voorwerp dreigt uit te maken opzettelijke daden van publieke overheden, dan wel de situatie waarin de overheid er niet in slaagt strijdig gedrag door niet-publieke overheden te vermijden:

"Given the fundamental importance of art. 3, the court must reserve to itself sufficient flexibility to address the application of that article in other contexts which might arise."

"Gelet op het fundamentele belang van art. 3, dient het Hof met voldoende flexibiliteit te oordelen over de toepassing van art. 3 E.V.R.M. in andere situaties die zich kunnen voordoen. " (vrije vertaling).

In het voornoemde arrest D. tegen het V.K. besloot het E.H.R.M. vervolgens effectief dat de uitwijzing van D. uit het V.K. een inbreuk vormde op art. 3 E.V.R.M., omdat er voor D. in zijn herkomstland waarnaar hij zou worden uitgewezen, niet de nodige medische en sociale hulpverlening voor handen was, noch kon D. terugvallen op een netwerk van familieleden en verwanten die (mede) voor de nodige zorg zouden instaan:

"In view of these exceptional circumstances, and bearing in mind the critical stage now reached in the applicant's fatal illness, the implementation of the decision to remove him to St. Kitts would amount to inhuman treatment by the respondent State in violation of Art. 3. "

"In het licht van deze buitengewone omstandigheden, en gelet op het kritieke stadium dat bereikt is in de aanvragers fatale ziekte, zou de uitvoering van de beslissing tot uitwijzing naar St. Kitts leiden tot onmenselijke behandeling door de ontvangende staat, in strijd met art. 3." (vrije vertaling).

In het licht van deze rechtspraak van het E.H.R.M., kan de vroegere rechtspraak van het Arbitragehof (thans Grondwettelijk Hof), waarin de draagwijdte van art. 3 E.V.R.M. zoals hierna omschreven zeer beperkt werd ingevuld, niet meer worden toegepast:

"Onder foltering of wrede en onmenselijke behandeling moeten die handelingen worden begrepen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht met het oog bijvoorbeeld op het verkrijgen van informatie of bekentenissen van het slachtoffer, de bestraffing van het slachtoffer of het onder druk zetten of intimideren van het slachtoffer of derden. Vernederende behandelingen van hun kant zijn handelingen die degenen die eraan worden onderworpen in zijn ogen of in de ogen van derden krenken of zijn menselijke waardigheid ernstig aantasten. " (arrest nr. 51/94 van 29 juni 1994).

Art. 3 E.V.R.M. voorziet wel degelijk in een ruimere rechtsbescherming en kan geschonden zijn in het geval dat een lidstaat een zieke vreemdeling uitwijst terwijl er voor die vreemdeling in zijn herkomstland geen adequate hulp voorhanden is en die hulp wel voorhanden is in het uitwijzende land. Verweester diende zulks te onderzoeken en diende met name na te gaan of haar weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten er toe zou leiden dat art. 3 E.V.R.M. zou worden geschonden. Verweester heeft dit nagelaten en is derhalve onzorgvuldig geweest in haar optreden.

Het feit dat verweerster in de bestreden beslissing de mogelijk suggereert voor verzoekster om, gelet op haar medische toestand, een verlenging aan te vragen van de termijn om het grondgebied te verlaten, biedt daarbij geen soelaas. Het verlengen van de termijn om het grondgebied te verlaten, is immers beperkt tot de situatie waarin het voor de betrokkene tijdelijk onmogelijk is om te reizen. Die tijdelijke onmogelijkheid om te reizen mag niet meer bedragen dan drie maanden. In het tegenovergestelde geval dient er een aanvraag tot medische regularisatie overeenkomstig art. 9 ter W. 15.12.1980 worden ingediend (hetgeen verzoekster in casu heeft gedaan).

Bij verzoekster is het probleem evenwel niet dat zij omwille van haar medische toestand gedurende drie maanden niet zou kunnen reizen. Het probleem is dat de terugkeer aan sich naar het herkomstland zeer ernstige risico's inhoudt op het (psychisch) welzijn van verzoekster, met mogelijks zelfs suïcidaal gedrag. Hoe lang deze problematiek zal aanhouden, en of de problematiek überhaupt ooit zal 'opgelost' zijn, kan thans niet worden vastgesteld. Een eventuele verlenging voor maximaal drie maanden, indien zulks al zou worden toegestaan, biedt dan ook onvoldoende garanties dat art. 3 E.V.R.M. niet zal worden geschonden. Indien verzoekster na drie maanden alsnog naar haar herkomstland dient terug te keren, zal zij immers evengoed in omstandigheden dienen te leven die zij beschouwt als zijnde in strijd zijn met art. 3 E.V.R.M.

Uit niets blijkt of verweerster is nagaan of een tijdelijke verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten voldoende bescherming biedt. Ook in dat opzicht is verweerster onzorgvuldig geweest in haar optreden.

De onzorgvuldigheid van verweerster is des te groter gelet op de bewoordingen van de aanvraag tot medische regularisatie (stuk 2), waarin duidelijk werd beschreven dat de terugkeer aan sich problematisch is, eerder dan dat verzoekster tijdelijk zou verhinderd zijn te reizen. Hoewel verweerster geen navraag deed of op het moment van haar beslissing de problematiek nog onverkort gold, voegt verzoekster als stuk 3 een recent attest van haar behandelende geneesheer, waaruit blijkt dat de problematiek wel degelijk nog onverminderd speelt.

Als verdere uiteenzetting verwijst verzoeker nog naar volgende recente arresten van uw Zetel:

- arrest 16.199 van 23.09.2008:

"In het kader van art. 9ter van de Vreemdelingenwet wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonst dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dan een verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 E. V.R.M

(...)

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft in de bestreden beslissing geen enkel motief opgenomen aangaande de medische situatie van verzoekster, terwijl verzoekster wel degelijk wordt bevolen het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Verzoekster maakt aannemelijk dat de minister op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten ... "

- arrest 14.397 van 25.07.2008:

"Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'un étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'art. 9 ter a été déclarée irrecevable (...), sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'art. 3 de la Convention, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays. "

"Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de beslissing tot verwijdering van een vreemdeling van wie de aanvraag overeenkomstig art. 9 ter Verblijfswet onontvankelijk werd verklaard, art. 3 E.V.R.M schendt wanneer uit de motivering nergens blijkt dat de administratie heeft onderzocht of de door de aanvrager ingeroepen ziekte een reëel gevaar vormt voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het herkomstland, met name omdat er geen adequate behandeling voor handen is in dat land" (vrije vertaling)."

2.2 De Raad stelt vast dat de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaargeneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon. (...)"*

Artikel 7, §§ 1 en 2 van het KB van 17 mei 2007 bepaalt wat volgt:

"§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België"

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. In het tegenovergestelde geval geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de behandelende ambtenaar-geneesheer of deskundige."

Uit de samenlezing van voormelde artikelen kan dus gesteld worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk kan worden verklaard in onderstaande hypothesen:

- indien men zich bevindt in een van de gevallen beschreven onder artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet (ook verwijzend naar artikel 9bis, § 2, 1°-3° van de Vreemdelingenwet)
- indien men zijn aanvraag niet met een aangetekend schrijven heeft gericht aan de gemachtigde van de minister
- indien de in artikel 7, § 1 van het KB van 17 mei 2007 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag heeft gevoegd.

Indien echter bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alle nodige documenten (waarvoor geen betwisting bestaat over het voorwerp van het document) en alle nuttige inlichtingen volledig zijn gevoegd en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag ontvankelijk te worden verklaard en dient over de aanvraag ten gronde te worden beslist.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster geen afschrift van een nationaal paspoort of van de identiteitskaart heeft voorgelegd en evenmin een motivering heeft gegeven die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 7, § 1, eerste lid van het KB van 17 mei 2007. In de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen bevestigt verzoekster dat zij geen authentieke Iraakse identiteitsdocumenten meer bezit, nu zij deze diende af te geven aan de mensenhandelaar die haar overkomst naar België regelde en verder verwijst zij naar de bespreking hierover in het kader van haar asielprocedure. In het verzoekschrift betwist verzoekster evenmin dat zij geen identiteitsdocument heeft

ingediend noch de onmogelijkheid heeft aangetoond om het vereiste identiteitsdocument te verwerven. Verzoekster verwijt verweerder haar medische aandoening en het gebrek aan medische verzorging in het herkomstland niet te hebben beoordeeld en dat zij door het bevel om het grondgebied te verlaten in haar herkomstland dient te overleven in omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt vooreerst op dat een medische behandeling niet afhankelijk wordt gemaakt van het voorleggen van een identiteitsbewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoekster medische getuigschriften heeft voorgelegd waaruit blijkt dat - ondanks het ontbreken van identiteits- en verblijfsdocumenten - een medische behandeling wordt verstrekt. Ook moet benadrukt worden dat het feit dat verzoekster geen identiteitsdocumenten voorlegt en tevens in gebreke blijft om een aanvaardbare verantwoording te voorzien die verklaart waarom zij niet bij machte is identiteitsdocumenten in België te verkrijgen er weliswaar toe kan leiden dat zij niet in het bezit wordt gesteld van een verblijfsmachtiging, overeenkomstig de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar geenszins tot gevolg heeft dat verzoekster zonder meer uit het Rijk kan worden verwijderd. In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt met betrekking tot artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende gesteld: *“Ook hier wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonst dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”* (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001,36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal worden verwijderd, kan echter niet worden afgeleid dat er geen beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag om medische redenen kan worden genomen, noch dat er in haar hoofd een bevel om het grondgebied te verlaten mag worden genomen. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing eveneens het volgende bepaalt: *“Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”*

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening wil houden met de medische toestand van verzoekster in het licht van artikel 3 van het EVRM. Uit de stukken van het administratief blijkt overigens dat verzoekster op 11 augustus 2010 daadwerkelijk een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft aangevraagd aan de hand van een geactualiseerd medisch attest. Waar verzoekster stelt dat het verlengen van de termijn om het grondgebied te verlaten beperkt is tot de situatie waarin het voor haar tijdelijk onmogelijk is om te reizen en dat die *“tijdelijke onmogelijkheid om te reizen (niet meer) mag bedragen dan drie maanden”*, merkt de Raad op dat deze beperking tot drie maanden niet blijkt uit de bestreden beslissing. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoekster aan de hand van een recent medisch getuigschrift die zich uitsprekt omtrent de eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid, een eventuele verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten kan verkrijgen. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat die verlenging beperkt is tot drie maanden. De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing als vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM kan worden beschouwd. Het feit dat men een negatieve beslissing krijgt daar waar men de verwachting heeft een positieve beslissing te krijgen, maakt nog geen schending uit van artikel 3 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Uit de voorgaande bespreking blijkt dat verweerder zich heeft gebaseerd op een correcte

feitenvinding en haar beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN